

CHVILKA PRO TEBE

1. NA KLID si ještě počkám

25.01.2023 Chvilka pro tebe - Alida Horváthová

strana: 26 rubrika: ROZHOVOR

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** herec; ostravských

Už třicet sezon vystupuje na prknech Divadla bez zábradlí, ale jiným nabídkám se ZDENĚK ŽÁK rozhodně nebrání.
ROZHOVOR

Herecký talent se u Zdeňka Žáka vyskytl zcela neočekávaně. "Jsem taková černá ovce rodiny," směje se. "Už když jsem přišel s tím, že budu hrát ochotnické divadlo, táta málem omdlel. Chtěl, abych byl strojař, udělal si maturitu. Ale herectví? DAMU?

Naši byli absolutně proti.

Časem se s tím ovšem smířili a rádi si zašli do Divadla Disk a na moje další premiéry," vzpomíná.

- Scházíme se v kavárně Strašnického divadla. Co právě zkoušíte?

Zkoušíme hru od Martina Šimandla *Presidenti*. Je to původní česká satira mířená na dnešní dobu, i když to téma je v podstatě nadčasové. Vypráví o tom, jak se volí prezident.

- Přibližte mi, prosím, vaši postavu.

Tady ve scénáři je přímo napsáno: Intrikán, mafián. Hraju poradce premiéra, který velmi nenápadně a velmi významně tahá za nitky. V *Presidentech* hrají ještě Míša Dolinová, Šárka Vaňková, Petr Vondráček a Radomír Švec a režie se ujal Josef Hervert. Kromě Míši jsem nikoho neznal. Ale ta hra se mi tak líbila, že jsem nemohl odmítnout. Je to opravdu řízná satira. Kdybychom s něčím takovým vylezli před revolucí, tak by nás všechny zavřeli. Čtyřicet let jsem žil a pracoval v totalitě, v době cenzury, a tak si moc užívám, že se dnes člověk nemusí bát. Zaplatpánbůh.

- Vaší domovskou scénou je Divadlo bez zábradlí...

Už léta letoucí! Měl jsem tady i jedenáct představení a hrál jednu dobu i třiatřicetkrát za měsíc. Byl jsem ale podstatně mladší. Původně jsem tady měl hrát jen jednu hru, *Obraz se jmenovala*, ale postupem času jsem jich nastudoval dalších deset, a tak nezbyl čas na nic dalšího. Teď už mám těch představení míň, a tak si můžu dovolit odskočit třeba sem do Strašnického divadla. A ještě jednu věc jsem nazkoušel také v Divadle Na Jezerce. Jmenuje se Pánský klub a podle ní byl natočený i stejnojmenný film.

- K herectví jste se dostal tak trochu oklikou...

Jsem vyučený nástrojař. A kdysi jsme se spíš z legrace přihlásili s kamarádem do obce baráčníků jako ochotníci. Kamarád časem odešel a já tam zůstal. Pak přišla Lidová konzervatoř a po ní DAMU. Na Lidovou konzervatoř jsem chodil já a sedm holek, a tak jsem jim nahrával repliky při zkouškách na DAMU. A pak za mnou přišli profesori, jestli bych se taky nechtěl přihlásit. V podstatě mě přemluvili. Bylo tam tenkrát osm set uchazečů a vzhledem k tomu, že jsem se přihlásil jako poslední, přišel jsem ke zkouškám na řadu až za dva měsíce. Maturitu jsem si potom ale musel dodělat.

- Na kterou divadelní scénu máte nejlepší vzpomínky?

Nejhezčí vzpomínky má člověk vždycky na tu první. U mě to bylo Divadlo Petra Bezruče v Ostravě.

- Chtělo se vám z Prahy?

O tom jsem takhle vůbec nepřemýšlel. Pražská divadla měla plno a já tuhle nabídku rád vzal. Čtyři roky v Ostravě byly báječné! Když jsem se pak vracel do Prahy, byl jsem už, dá se říct, zavedený **herec**. Na prknech **ostravských** divadel jsem odehrál spoustu velkých rolí a spolupracoval jsem i s ostravskou televizí. Moje první pražské angažmá bylo v Realistickém divadle, kde už působili moji kamarádi. Bylo to pro mě, jako bych se vrátil domů.

- Čeká vás teď nějaké natáčení?

Momentálně ne, budu se věnovat Strašnickému divadlu a třeba si i trochu odpočinu. Ale nedávno jsme dotočili seriál *Dobré zprávy*. Tady hraju dědečka hlavního hrdiny, kterého ztvárnil Vladimír Polívka. Je to dědeček, který se svému vnukovi, jenž je nucený s ním bydlet, do všeho plete. Takže kluk má dědečka plný zuby, ale na druhé straně se oba mají opravdu hodně rádi.

Moje postava není přímo komická, spíš ze života.

- I v civilním životě jste dědeček. Jak byste se ohodnotil v této roli?

To nechám na mých čtyřech vnoučatech. Nicméně mým vnukům říkám demoliční četa. Když přijedou, člověk musí mít oči na stopkách! Vnučky vidím bohužel málo, protože bydlí v Jizerských horách, a tam se nedostanu tak často, jak bych si přál.

- Je to už víc než dvacet let, co jste se s manželkou odstěhovali z Prahy. Pořád chováte zvířata?

O ně se teď už stará hlavně žena, já bych to nestíhal.

- Co všechno s vámi žije?

Začnu těmi největšími: máme koně a tři fenky německých ovčáků. Původně jsme měli jen jednu, jenže se jí narodilo čtrnáct štěňat. Při životě se nám podařilo udržet deset. Osm jsme udali mezi kamarády, ale ty poslední dvě byly tak nádherné, že jsme si je nechali. A tak máme smečku – mámu se dvěma dcerami. A pak tu jsou ještě slepice, králíci a mívali jsme i papoušky...

- Tím, že jste se přestěhovali na vesnici a obklopili se zvířaty, jste si možná splnil dávný sen – kdysi jste chtěl být lesníkem.

Můj sen se tenkrát rozplynul, když jsem prodělal operaci ucha. Po ní pak následovala změněná pracovní schopnost. Komise tenkrát prohlásila, že nemůžu dělat ve výškách, v chladu, vlhku, suchu... Podle nich jsem měl asi zůstat ležet v posteli a nedělat nic. Takže ten sen si částečně splňuju až teď. Nicméně to rozhodně není na úkor lidí – mezi lidi musím chodit pořád, bez toho bych nemohl existovat. Se zvířaty si člověk přece jenom moc nepokeká. A abych nezapomněl, taky mám včely!

- Tak z vás je včelař!

Včelař, který je alergický na včelí bodnutí. Včelstva mám teprve pět let, a tak se pořád učím. Snažím se ty včelky spíš pochopit než jim neustále krást med. Ale přece jen jim občas něco šlohnou. Včely jsou úžasný a dosud ne zcela prozkoumaný organismus. Lidi mají o včelách často velmi romantické představy. Ale včely dokážou být neúprosné válečnice. Bojují mezi sebou, vraždí se a loupí si med. A kdo říká, že má včely, které nebodají, kecá. Už jsem koupil několik "zaručeně hodných" včelstev a pak jsem byl poštípanej jako blázen! Včely přesně vědí, kdy má člověk strach. A koně na to mají podobné čidlo. Když kůň pozná, že se bojíte, bude si s vámi dělat, co chce.

- Jezdíte?

Už strašně málo, nechci ohrozit představení. Když jsem spadl z koně před lety, tak se nic nestalo. Dneska už hrozí, že bych si i mohl něco zlomit.

- Říkal jste, že si nedovedete představit život bez lidí. A bez divadla?

Bez divadla taky ne. Divadlu jsem propadl. Když nebudu moct hrát, tak budu v divadle aspoň prodávat vstupenky anebo ze mě bude šatnář.

- I vaše nejmladší dcera, Zuzanka, je herečka. Zahráli jste si spolu?

V divadle ne, ale potkali jsme se ve filmu Pánský klub. Zuzanka hraje například v Divadle Artur. A já se přiznám, že jsem se na ni v tomhle divadle ještě podívat nebyl.

- A když za vámi přišla, že chce být herečkou...

... ona to nahodila jen tak mimochodem. To byla v kvartě na osmiletém gymnáziu. "Tati, já už bych šla radši dělat to divadlo." A já jí povídám: Tak ten gympl dodělej a třeba pak půjdeš na vejšku. "Tati, až ti přinesu vysvědčení, tak sám uznáš, že bude lepší, když budu herečka." A tak nakonec odmaturovala na Mezinárodní konzervatoři.

- Bavíte se spolu o práci?

Když se přijde na něco zeptat a já to vím, rád jí pomůžu. Ale jinak jí do toho nemluví. Abych s ní dělal rozbor hry nebo jí radil? Vůbec. Aby pak nechodil po jevišti druhý Žák! "A táta říkal tohle, a táta říkal tamhleto..." To opravdu nikdo z nás nechce. Když pak slyším, jak ji chválí, tak jsem pyšnej.

- Zmínil jste, že si přejete mít chvíli klid...

Já moc nevěřím tomu, že ten klid přijde. Ideálně bych si ten klid představoval tak, že bych odjel na čtrnáct dní třeba do Polska k Baltu. Jen tak si tam v tichu bejt a třeba si i zalovit ryby. Jenže klid při tomhle zaměstnání asi nepřijde. Myslím si: Tak, a teď si udělám volno. A on zazvoní telefon a přijde nabídka práce, která se nedá odmítnout. Řeknu si tedy, že s tím klidem ještě počkám, a pak

jednoho dne zjistím, že mi je sto čtyři let a pořád mi zvoní telefony. Což by ale bylo na jedné straně krásné. *

5× o Zdeňkovi

- Narodil se 9. června 1952 v Praze. Vystudoval DAMU a jeho prvním angažmá bylo Divadlo Petra Bezruče v Ostravě. * V Praze začínal v Realistickém divadle, dnes Švandovo divadlo. * Už třicet let hraje na prknech Divadla bez zábradlí a nově se objeví v připravované komedii Presidenti na scéně Strašnického divadla. * Z řady filmů, ve kterých účinkoval, jmenujme alespoň Pánský klub, Léto s gentlemanem nebo Gangster Ka. * Zahrál si v mnoha seriálech, např. Slunečná, Ohnivý kuře nebo Doktoři z Počátků. Nyní jej můžeme vidět v seriálu Dobré zprávy.

Když se dcera přijde na něco zeptat, a já to vím, rád jí pomůžu. Ale abych s ní dělal rozbor hry nebo jí radil? Vůbec. Aby pak nechodil po jevišti druhý Žák!

Foto: S kolegy Jaromírem Dulavou a Pavlem Soukupem ve snímku Léto s gentlemanem.

Foto: Michaela Dolinová, Zdeněk Žák, Petr Vondráček a Šárka Vaňková v nové komedii Strašnického divadla Presidenti.

Foto: Strašnické divadlo, archiv MAFRA, Bioscop

Už třicet sezon vystupuje na prknech Divadla bez zábradlí, ale jiným nabídkám se **ZDENĚK ŽÁK** rozhodně nebrání.

NA KLID

Herecký talent se u Zdeňka Žáka vyskytl zcela neočekávaně. „Jsem taková černá ovce rodiny,“ směje se. „Už když jsem přišel s tím, že budu hrát ochotnické divadlo, táta málem omdlel. Chtěl, abych byl strojař, udělal si maturitu. Ale herectví? DAMU? Naši byli absolutně proti. Časem se s tím ovšem smířili a rádi si zašli do Divadla Disk a na moje další premiéry,“ vzpomíná.

Scházíme se v kavárně Strašnického divadla. Co právě zkoušíte?

Zkoušíme hru od Martina Šimandla *Presidenti*. Je to původní česká satira mířená na dnešní dobu, i když to téma je v podstatě nadčasové. Vypráví o tom, jak se volí prezident.

Přiblížte mi, prosím, vaši postavu.

Tady ve scénáři je přímo napsáno: Intrikán, mafián. Hraju poradce premiéra, který velmi nenápadně a velmi významně táhne za nitky.

V *Presidentech* hrají ještě Míša Dolinová, Šárka Vaňková, Petr Vondráček a Radoomír Švec a režie se ujal Josef Hervert. Kromě Míši jsem nikoho neznal. Ale ta hra se mi tak líbila, že jsem nemohl odmítnout. Je to opravdu řízná satira. Kdybychom s něčím takovým vylezli před revoluci, tak by nás všechny zavřeli. Čtyřicet let jsem žil a pracoval v totalitě, v době cenzury, a tak si moc užívám, že se dnes člověk nemusí bát. Zaplatpánbůh.

Vaši domovskou scénou je Divadlo bez zábradlí...

Už léta letoucí! Měl jsem tady i jedenáct představení a hrál jednu dobu i třiatřicetkrát za měsíc. Byl jsem ale podstatně mladší. Původně jsem tady měl hrát jen jednu hru, *Obraz* se jmenovala, ale

postupem času jsem jich nastudoval dalších deset, a tak nezbyl čas na nic dalšího. Teď už mám těch představení míň, a tak si můžu dovolit odskočit třeba sem do Strašnického divadla. A ještě jednu věc jsem nazkoušel také v Divadle Na Jezerce. Jmenuje se *Pánský klub* a podle ní byl natočený i stejnojmenný film.

K herectví jste se dostal tak trochu oklikou...

Jsem vyučený nástrojař. A kdysi jsme se spíš z legrace přihlásili s kamarádem do obce baráčníků jako ochotníci. Kamarád časem odešel a já tam zůstal. Pak přišla Lidová konzervatoř a po ní DAMU. Na Lidovou konzervatoř jsem chodil já a sedm holek, a tak jsem jim nahrával repliky při zkouškách na DAMU. A pak za mnou přišli profesori, jestli bych se taky nechtěl přihlásit. V podstatě mě přemluvíli. Bylo tam tenkrát osm set uchazečů a vzhledem k tomu, že jsem se přihlásil jako poslední, přišel jsem ke zkouškám na řadu až za dva měsíce. Maturitu jsem si potom ale musel dodělat.

5x o Zdeňkovi

- Narodil se 9. června 1952 v Praze. Vystudoval DAMU a jeho prvním angažmá bylo Divadlo Petra Bezruče v Ostravě.
- V Praze začínal v Realistickém divadle, dnes Švandovo divadlo.
- Už třicet let hraje na prknech Divadla bez zábradlí a nově se objeví v připravované komedii *Presidenti* na scéně Strašnického divadla.
- Z řady filmů, ve kterých účinkoval, jmenujme alespoň *Pánský klub*, *Léto s gentlemanem* nebo *Gangster Ka*.
- Zahrál si v mnoha seriálech, např. *Slunečná*, *Ohnivý kuře* nebo *Doktoři z Počátků*. Nyní jej můžeme vidět v seriálu *Dobré zprávy*.

Na kterou divadelní scénu máte nejlepší vzpomínky?

Nejhezčí vzpomínky má člověk vždycky na tu první. U mě to bylo Divadlo Petra Bezruče v Ostravě.

Chtělo se vám z Prahy?

O tom jsem takhle vůbec nepřemýšlel. Pražská divadla měla plno a já tuhle nabídku rád vzal. Čtyři roky

v Ostravě byly báječné! Když jsem se pak vrátil do Prahy, byl jsem už, dá se říct, zavedený herec. Na prknech ostravských divadel jsem odehrál spoustu velkých rolí a spolupracoval jsem i s ostravskou televizí. Moje první pražské angažmá bylo v Realistickém divadle, kde už působili moji kamarádi. Bylo to pro mě, jako bych se vrátil domů.

Čeká vás teď nějaké natáčení?

Momentálně ne, budu se věnovat Strašnickému divadlu a třeba si i trochu odpočinu. Ale nedávno jsme dotočili

abych s ní dělal rozbor hry nebo jí radil? Vůbec. Aby pak nechodil po jevišti druhý Žák!

si ještě počkám

seriál *Dobré zprávy*. Tady hrají dědečka hlavního hrdiny, kterého ztvárnil Vladimír Polívka. Je to dědeček, který se svému vnukovi, jenž je nucený s ním bydlet do všeho nletě. Takže

ky, ale to není všechno. Takže kluk má dědečka plný zuby, ale na druhé straně se oba mají opravdu hodně rádi. Moje postava není přímo komická, spíš ze života.

I v civilním životě jste dědeček. Jak byste se ohodnotil v této roli?

To nechám na mých čtyřech vnoučatech. Nicméně mým vnukům říkám demoliční četa. Když přijedou, člověk musí mít oči na stopkách! Vnučky vidím bohužel málo, protože bydlí v Jizerských horách, a tam se nedostanu tak často, jak bych si přál.

Je to už víc než dvacet let, co jste se s manželkou odstěhovali z Prahy. Pořád chováte zvířata?

O ně se teď už stará hlavně žena, já bych to nestíhal.

Co všechno s vámi žije?

Začnu těmi největšími: máme koně a tři fenky německých ovčáků. Původně jsme měli jen jednu, jenže se jí narodilo čtrnáct štěňat. Při životě se nám podařilo udržet deset. Osm jsme udali mezi kamarády, ale ty poslední dvě byly tak nádherné, že jsme si je nechali. A tak máme smečku – mámu se dvěma dcerami. A pak tu jsou ještě slepice, králíci a mivali jsme i papoušky...

Tím, že jste se přestěhovali na vesnici a obklopili se zvířaty, jste si možná splnil dávny sen – kdysi jste chtěl být lesníkem.

Můj sen se tenkrát rozplynul, když jsem prodělal operaci ucha. Po ní pak následovala změněná pracovní schopnost. Komise tenkrát prohlásila, že nemůžu dělat

ve výškách, v chladu, vlhku, suchu... Podle nich jsem měl asi zůstat ležet v posteli a nedělat nic. Takže ten sen si částečně splňuju až teď. Nicméně to rozhodně není na úkor lidí – mezi lidmi musím chodit pořád, bez toho bych nemohl existovat. Se zvířaty si člověk přece jenom moc nepokeká. A abych nezapomněl, taky mám včely!

Tak z vás je včelař!

Včelař, který je alergický na včelí bodnutí. Včelstva mám teprve pět let, a tak se pořád učím. Snažím se ty včelky spíš pochopit než jim neustále krást med. Ale přece jen jim občas něco šlohnou. Včely jsou úžasné a dosud ne zcela prozkoumaný organismus. Lidé mají o včelách často velmi romantické představy. Ale včely dokážou být neúprosné válečnice. Bojují mezi sebou, vraždí se a loupi si med. A kdo říká, že má včely, které nebudají, kecá. Už jsem koupil několik „zaručeně hodných“ včelstev a pak jsem byl poštípanej jako blázen! Včely přesně vědí, kdy má člověk strach. A koně na to mají podobné čidlo. Když kůň pozná, že se bojíte, bude si s vámi dělat, co chce.

Jezdíte?

Už strašně málo, nechci ohrozit představení. Když jsem spadl z koně před lety, tak se nic nestalo. Dneska už

hrozí, že bych si i mohl něco zlomit.

Říkal jste, že si nedovedete představit život bez lidí. A bez divadla?

Bez divadla taky ne. Divadlu jsem propadl. Když nebudu moct hrát, tak budu v divadle aspoň prodávat vstupenky anebo ze mě bude šatnář.

I vaše nejmladší dcera, Zuzanka, je herečka. Zahráli jste si spolu?

V divadle ne, ale potkali jsme se ve filmu Pánský klub. Zuzanka hraje například v Divadle Artur. A já se přiznám, že jsem se na ni v tomhle divadle ještě podívat nebyl.

A když za vámi přišla, že chce být herečkou...

... ona to nahodila jen tak mimochodem. To byla v kvartě na osmiletém gymnáziu. „Tati, já už bych šla radši dělat to divadlo.“ A já jí povídám: Tak ten gympl dodělej a třeba pak půjdeš na vejšku. „Tati, až ti přinesu vysvědčení, tak sám uznáš, že bude lepší, když budu herečka.“ A tak nakonec odmaturovala na Mezinárodní konzervatoři.

Bavíte se spolu o práci?

Když se přijde na něco zeptat a já to vím, rád jí pomůžu. Ale jinak jí do toho nemlu-

▲ Michaela Dolinová, Zdeněk Žák, Petr Vondráček a Šárka Vaňková v nové komedii Stránské divadlo Presidenti.

vím. Abych s ní dělal rozbor hry nebo jí radil? Vůbec. Aby pak nechodil po jevišti druhý Žák! „A táta říkal tohle, a táta říkal tamhleto...“ To opravdu nikdo z nás nechce. Když pak slyším, jak ji chválí, tak jsem pyšnej.

Zmínil jste, že si přejete mít chvíli klid...

Já moc nevěřím tomu, že ten klid přijde. Ideálně bych si ten klid představoval tak, že bych odjel na čtrnáct dní třeba do Polska k Baltu. Jen tak si tam v tichu bejt a třeba si i zalovit ryby. Jenže klid při tomhle zaměstnání asi nepřijde. Myslím si: Tak, a teď si udělám volno. A on zazvoní telefon a přijde nabídka práce, která se nedá odmítnout. Řeknu si tedy, že s tím klidem ještě počkám, a pak jednoho dne zjistím, že mi je sto čtyři let a pořád mi zvoní telefony. Což by ale bylo na jedné straně krásné. ■

Alida Horváthová

Foto: Stránské divadlo, archiv MAFRA, Bioscop

« zpět na začátek